

Cruciadele

Incepand cu secolul al VHI-lea d.Hr. locurile sfinte din Palestina cad sub stapanirea turca. Valul de nemulumiri datorat masurilor restrictive fata de pelerinii crestini, impus de Fatimizi, si raidurile jefuitoare ale turcilor selgiucizi au stat la originea constituirii Cruciadelor. La cererea de ajutor lansata de Alexios I Comnenul, imparatul Constantinopolului, papa Urban al II-lea lanseaza, in conciliile de la Piacenza si Clermont (1095), un apel la Cruciada pentru recucerirea pamanturilor sfinte aflate sub ocupatia necredinciosilor.

Proclamate drept "razboaie sfinte," cruciadele au fost in acelasi timp expeditii militare ale feudalilor apuseni in vederea cuceririi si colonizarii unor regiuni din Orientul Apropiat, cat si actiuni de raspandire a catolicismului.

Prima cruciada a avut loc intre anii 1097 (Asediul de la Niceea) si 1099, cand este cucerit Ierusalimul. Ea s-a desfasurat in doua etape: expeditia saracimii si expeditia cavalerilor condusa de Godefroi de Bouillon, care devine Protectorul Sfantului Mormant si primul Suveran al Regatului Ierusalimului. Pentru administrarea acestei regiuni (regatul Ierusalimului, principatul Antiohiei, comitatele de la Tripoli, Edessa, Jaffa, Ascalon, marchezatul de Tyr, senioriile Ramlah, Kerak, Sidon, Beirut) s-a elaborat o culegere de norme cunoscuta sub denumirea de "Asezamintele Ierusalimului" si s-au infiintat ordine militaro-calugaresti: Ordinul Templierilor, constituit in 1119, avea ca protector pe Sfantul Bernard din Clairvaux, ca legamant, saracia, castitatea si obedienta, iar ca scop, protejarea pelerinilor. Numele de templier a fost preluat de la primul sediu al Ordinului care a fost situat in apropierea Templului lui Solomon din Ierusalim.